

[Sigsgaard.] set, at der havde ligget nogle ændringsforslag om det forhold end de for en dels vedkommende mindre betydningsfulde ændringsforslag, vi behandler.

Forslaget om investeringsfradrag begunstiger jo de store virksomheder, og det vil altså sige, at det fremmer en udvikling, hvorefter det mange steder kan tænkes at blive et enkelt eller et par storforetagender, der dominerer en egn. Det betyder, at hvis netop denne storvirksomhed kommer til at gå dårligt, fordi netop dens produkter udsættes for voldsom konkurrence, eller hvad der nu kan være, så vil hele den pågældende egn blive truet af det forhold. Jeg synes, det burde have interesseret udvalget at tage det spørgsmål op. I stedet for den udformning, som loven nu får, burde man nok i øvrigt, som hr. Arne Larsen var inde på det under indlægget for et øjeblik siden, have formuleret den sådan, at egnsudviklingen koncentreredes om forholdsvis få områder, som så til gengæld kunne få et alsidigt erhvervsliv og derved blive mindre konjunkturfølsomme. Jeg er en smule betænkelig, når jeg hører f. eks. hr. Peter Nielsen sige i dag, at det afgørende for virksomhedernes placering, og faktisk det eneste afgørende, må være den pågældende virksomheds ønske om en placering. Jeg tror, at man risikerer en alt for stor spredning.

Der kan også sættes spørgsmålstegn ved det rimelige i, at støtte efter loven ikke skal tilbagebetales, selv om virksomheden går hen og bliver vel konsolideret på et senere tidspunkt. Så vidt jeg ser, har man heller ikke i udvalget overvejet det spørgsmål.

Jeg pegede ved førstebehandlingen på, at de to love beløbsmæssigt ikke er meget værd. Der er kun penge til oprettelse af få hundrede arbejdspladser. Der kan være en vis fornøft, så vidt jeg kan se, i mindretalsforslaget om, at beløbet fastsættes på finansloven. På den anden side må der jo også nok være sikkerhed — og dér forstår jeg flertallets standpunkt — for nogenlunde kontinuitet i arbejdet, man må vide, hvilke penge der er til rådighed. Hvis mindretallet i sit ændringsforslag nr. 2 til egnsudviklingslovsforslaget efter ordet „bevillingslove“ under den udvalgsbehandling, der senere skal finde sted, tog det spørgsmål op og i stedet formulerede ændringsforslaget sådan, at der

var sikret et minimumsbeløb, dog mindst 20 mill. kr., kunne man sige — det beløb, som er opført her i lovforslaget — så kunne man tænke sig, at flertal og mindretal kunne blive enige. Uden en sådan minimumsgaranti kan vi ikke stemme for mindretallets ændringsforslag.

Hvad angår mit partis endelige stilling, kan jeg sige, at vi finder lovforslagene utilstrækkelige og baseret på alt for ringe viden og alt for lidt arbejde. Støtten efter dem har en tilfældig karakter, og den gives, uden at det offentlige sikrer sig nogen form for kontrol med pengenes anvendelse. Egsudviklingsloven blev jo tidligere beskyldt for at være socialistisk — beskyldningen kom fra nogle af de partier, der nu vil stemme for lovforslagene her — men efter disse lovforslags vedtagelse vil den påstand være endnu mere urigtig, end den var tidligere. Lovforslagene er et stykke helt traditionel og kortsigtet borgerlig politik, og vi kan ikke medvirke, medmindre der sker helt store ændringer ved den udvalgsbehandling, som nu skal følge mellem anden og tredje behandling.

Lysholt Hansen: Jeg beklager, at det skulle blive nødvendigt at afgive en mindretalsbetænkning om disse to lovforslag. Vi har under udvalgsarbejdet gjort os store anstrengelser for at bevare den enighed om egnsudviklingslovgivningen, som blev opnået her i tinget i 1967, og som vi lægger uhyre vægt på. Men da det under udvalgsarbejdets afsluttende fase viste sig umuligt at opnå blot den mindste reelle imødekommelse af vort ønske om at få Maribo amt ind under de områder, der straks fra lovens ikrafttræden ville være omfattet af tilskud og investeringsfradragbestemmelserne, har vi været nødt til at stille vore ændringsforslag. End ikke et kompromisforslag om bare i betænkningen at anføre, at Maribo amt kun med hensyn til de nye tilskudsbestemmelser og altså ikke for investeringsfradragenes vedkommende skulle sidestilles med de i bemærkningerne nævnte 3 nordjyske amter samt Tønder og Bornholms amt, end ikke det beskedne forslag kunne vinde tilslutning eller give anledning til et forlig, efter at regeringen havde bundet sine partigrupper.

Det er min overbevisning, at der også